

33ΧΑΖ 1251

Τραγούδια από τή ζωή καί τή φύση

Ἡ γυναικεία χορωδία τῆς "Εὐσεβείας"
συνοδεύει ὀρχήστρα
ὑπό τὴν διεύθυνσιν τῆς συνθέτιδος
Ἑλένης Ν. Οἰκονομοπούλου

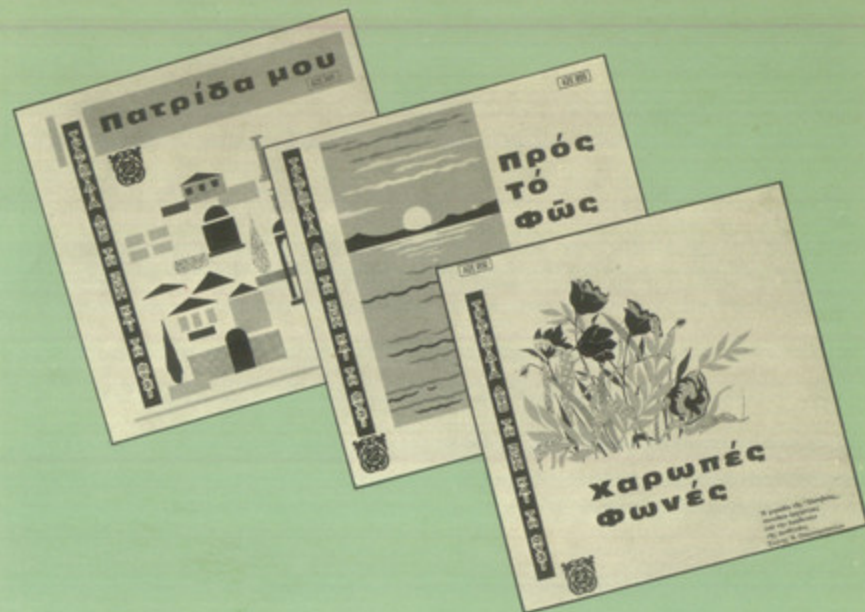
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΙΛΙΑΝ ΒΟΥΛΟΥΡΗ

ΔΩΡΕΑ

Ευ. Οικονομοπούλου

Τραγούδια από τή ζωή καί τή φύση

ΕΜΠΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ

Κατηφορά ποτέ καμμά σέ κορυφές δέν ανεβαίνεις, όποιος ποθεί νά ύψωθεί πάντα μέ κόπους ανεβαίνει.

Πάντα μέ κόπους προχωρούν όσοι ψηλά ζητούν νά φθάσουν. Χαρά σέ κείνους ποί μπορεί νά προχωρούν κι' ός άποστάσουν.

Θά σταματήσω μόν τή πη, ποτέ μόν πής θά σταματήσω. Πάντα όρθός και πάντα μερός μονάχα μερός, μόν στρέψης πίσω.

'Ατσάλα κάνουν τίς καρδιές - όσοι ψηλά ζητούν νά πάνε. Μέ κόπους, μάχους προχωρούν κι' άν κοιραστούν δέ σταματάνε.

Έμπρός πρὸς τή νίκη σέ μέρη πλατείαι. 'Αγνώστια στὸν ήλιο θά λάμψη ή ματιά.

Έκει πρὸς τή νίκη έκει πρὸς τὸ φῶς. Έμπρός, πάντα μερός ὁ δρόμος λαμπρός.

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

Ο ΧΙ

Στὸν έχθρό ποὺ ζητάει τῆς πατρίδος τὸ κάστρο βροντοφῶναίς τ' ΟΧΙ.

Καί μέ τὸ αἶμα σου βῆνε Μπέλες, Πινόδο και Γράμμο. Στάσου ὀρθός μέ τῆ λόγξη.

Στὸν έχθρό, ποὺ ζητάει τῆς νυχῆς σου τὸ κάστρο βροντοφῶναίς τ' ΟΧΙ.

Στάσου ἀτρόμητος μέσα στή θαλόσσα τῆς μάχης, είτε μερός χτυπάει, ή ψιλό [προτοφόρξι.

Στῆς ζωῆς σου τίς μάχες τίς σκληρές ποὺ θά ὀδηγῆς βροντοφῶναίς τ' ΟΧΙ.

Τὸ Σταιρό, τῆ Σημαία μέσ' στὰ χέρια σου κράτα. Βροντοφῶναίς τ' ΟΧΙ.

N. M.

ΨΗΛΑ ΠΙΟ ΨΗΛΑ

Ψηλά, πὸ ψηλά, τῆ σημαία ψηλά. Ψηλά τὸ κορμί κι' οἱ καρδιές μας ψηλά.

Καί θάν' ή ζωῆ πάντα νέα, καί θάν' ή ζωῆ μας γεμάτη ὀμορφιά.

Ψηλά, πὸ ψηλά, τῆ σημαία ψηλά. Ψηλά τὸ κορμί κι' οἱ καρδιές μας ψηλά.

Στὸ φῶς, στήν τρανή τήν ἰδέα, ψηλά στήν μεγάλη κι' αἰώνια χαρά.

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

ΓΙΑ ΟΜΟΡΦΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Πῆμε νά κτίσουμε ὀμορφους κόσμους γαλιανούς, νά κματίζη ὁ σταυρός ψηλά.

Πῆμε νά κτίσουμε ὀμορφους κόσμους σέ ἀπείρητες πλαγιές, σέ ἀπείρητες ἀκρογιαλιές, παιδιά.

Πῆμε νά κτίσουμε φάρους σέ πάντους σκοτεινοίς, νά χύνουν φῶς σέ κάθε μὴ καρδιά.

Πῆμε νά δώσουμε σ' ἀγνωστους τόπους ἐλπίδα, χαρά μέ τῆς ἀγάπης τὸ φερέ, παιδιά.

ΛΥΔ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΜΠΡΟΣ ΚΙ' ΑΠΑΝΘ

Μερός κι' ἀπάνω πάντα μερός, πάντα πάνω. Βῆμα μερός, χαρμῶ σὸ μεγάλο μας σκοπό.

Μερός κι' ἀπάνω πάντα μερός, πάντα πάνω. Μόν μερός, μόν μερός εἶν' ὁ δρόμος μας λαμπρός.

Μερός κι' ἀπάνω, πάντα μερός, πάντα πάνω. Όλο μερός, ὀλο μερός κι' ὀλο πάνω πρὸς τὸ φῶς.

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

ΛΑΜΠΡΗ

'Αδέλφια ἐλάτε σὸ πνευγίον, σφίξτε τὰ χέρια μέ μὴ καρδιά, σφίξτε τὰ χεῖλη σὸ ἔθνο ποτήρι. Λαμπρῆ εἶν' ή μέρα π' ἀργόζεναι.

Χριστός ἀνάστη! τὸ λέει τ' ἄγρια πέρα στοῖς κάμπος καί στὰ βουνά, αἶρες μῆναίς τὸ νέο στή φτέρη. Λαμπρῆ εἶν' ή μέρα π' ἀργόζεναι.

'Ανάσταση εἶναι και στίς καρδιές μας, 'Αγγελοὺ ψάλλουν τὸ Ὄσαννά, τάσαν κι' οἱ σκῖνοι στίς ποταγιαλιές μας. Λαμπρῆ εἶν' ή μέρα π' ἀργόζεναι.

ΡΟΔΗ ΕΡΜΑ

Χαρωπές Φωνές

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΟ

Χαρωπές φωνές σέ κάμπος θ' ἀντηχήσουν, πέρα ὡς πέρα οἱ πλαγιές θ' ἀντιλαλήσουν, κι' ἕνας ἕνας θ' ἀκουσθῆ στή θεία χάρη μορμαμένος ἀπὸ πέδιο και θεμέρι.

Ένας ἕνας πέρα ὡς πέρα θά γεμίση τὸν ἄγρο. Μέ λεβέντικη καρδιά, ἔμπρός μαζί, ἔμπρός παιδιά.

Γλυκοχαράκι σὸ βουνό, ἕνα καινούργιο κραιὸν μέσ' στίς καρδιές γλυκοχαράκι.

Ένα καινούργιο κραιὸν ποὺ μίμεις χάρες τοῦ Θεοῦ και χιλιάς δύο χαρές μέ τῆς.

Έχουν ζηνήσει τὰ πουλά καί στή ζρησὴ τῆν ἀντιλιά ὀλοσ ὁ κόσμος εἰσδιώζει. Γεμάτη ἀκτίνες εἶν' ή γῆ, διαμάντια λάμπουν στήν πηγή κι' ή ἔξοχῆ τάρα γιορδαίει.

Έμπρός παιδιά, ἔμπρός παιδιά μέ μὴ λεβέντικη καρδιά, κάθε πουλί, κάθε λουλούδι μαζί μας ψάλλει σὸν Θεό, τὸ νέο τοῦτο κραιὸν, ἕνα πολὺ γλυκὸ τραγοῦδι.

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

'Η δουλειά μῆς ἀνοίγει τήν καρδιά μας, τὸ ψαμί δίνει στή φωμλιά μῆς. 'Η δουλειά δέν εἶν' γιά μῆς ντροπῆ εἶναι ἄθρο και τρανὴ τιμή.

Μέ τὸ χέρι, μέ τῆ σκέψη, και τῆς νεότης μας ὀλη τῆ ζῆση μέ τὸ μάρματῆ μας τὸ σταβάρ στή δουλειά ὡς ριχτοῦμε μέ χαρά.

Οὔτ' ἔμας οὔτ' οἱ ἄλλοι μας οἱ φίλοι τῆ δουλειά δέν παύωμ' ὡς τὸ δεξι. Δέν μῆς νοιάζει ὁ κόσμος τι θά πῆ πάντα θά τὴν κάνουμε σωστή.

'Ό,τι θγαίνει ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ποδοῦμα νάναι δικός σου κι' ἔχουμ' ὀλοσ πόθο μας κρυφὸ νάν' τὸ ἔργο τίμο και καλό.

Κι' ὁ Χριστός ὁ μοναδικός 'Εργάτης εἶναι φίλος μας και παρυστάτης κι' εἰσάγει και σκεῖται ἀπὸ ψηλά μέ στοργῆ τῆν τιμία ἔργατιά.

Μερός ἀδέλφια προχωράτε, τῆς δουλειάς τὸν κόπο μῆ σκαζήτε, κι' ὁ Χριστός ποὺ βλάσει στήν καρδιά θά μῆς δινή κλοῖσια τῆ σοδεία.

Φ. Σ.

ΣΗΜΕΡΩΜΑ

Σπυνήστε, ζηνήστε, ή μέρα ροδίζει, ἔμπρός μέ καινούργια πνοή, ἔμπρός κι' ὁ Χριστός μῆς φωτίζει σ' αὐτῆ τῆ ζωῆ.

'Εμπρός ὡς καλεῖ, μῆν ἀργήτε, ή νύχτα πῆ πηγαίνει νά σφισθῆ, μέ ἄθροσ ἔμπρός προχωράτε τοῦ ἄθροισ ἀθῖνα πιστοί.

'Η φῶση γλυκά μ' ἕνα στόμα, στὸν Πλάστη μας τοῦ λέει προσευχῆ κι' ἰσῆνεται πάνω ἄσ' τὸ χῆμα, στὰ οὐράνια ή κάθε νυχῆ.

Αἰτή τῆν ἡλιόφωτη μέρα, ποὺ λάμψη χρυσῆ, χαρμῆ, σκορπίζει και πῆς πέρα ὡς πέρα, φῶς, γυλῆρη, χαρά, προσοχή.

Γ. ΧΑΤΖΗΝΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΠΑΙΔΙΑ ΦΩΤΟΣ

Εἶν' ὁ δρόμος μεγάλος ἀνήγηρα πολλῆ, γιά νά φῶσουμε ὀλοσ και ψηλά στήν κορφή.

Στήν κορφή τῆ μεγάλη τῆν πανῶμα κορφή και ψηλά μέ τ' ὀστῆρα, ποὺ τὸ φῶς κατοικεῖ.

'Ὁ Χριστέ, τίς καρδιές μας κρῆσῆς τῆς ἀνέξ, γιά νά γίνουμε φῶτα καί κάθε ἀκρογιαλί.

'Ὁ Χριστέ τῆς ἀγάπης σὸν ζῆτοῦ πολλῆ, θέμε φῶς νά σκορποῦμε στήν ἀπείρητη γῆ.

Στὸ στρατὶ τοῦ Χριστοῦ μῶς θά βαδίζουμε ἔμπρός και θά γίνουμε ὀλοσ τὰ παιδιά τοῦ φωτός.

Γ. ΔΡ.

ΑΠ' Τ' ΑΣΤΡΑ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΨΗΛΑ

Ροδίζει τ' ὄστρο τῆς Αἰθῆς κρυφὸ χρυσόπνερο τῆς γῆς. Λογχιζέι τ' ἄρωμα τῆς νυχτιά και φῶς γμαίει τῆ ματιά.

Αἰθῆς καινούργιας τάρα φῶς λαμπροκοπῆ στὰ μάτια μερός σέ πλάμα και σέ κορυφῆ σέ ὄσση και σ' ἀκρογιαλιές.

Στῆν ἀνθρωπῆνη μυθολογία διαμάντια τάρα στὰ κλαδιά 'Αχ! πῆς ἔκει λαμπροκοποῦν και τῆς ἀόγῆς πουλά πετοῦν.

Πηδῶν τ' ἄρῆακια στὰ βουνά και μέ φλογέρα κυβερνῶ ἕμνοδν τὸν Πλάστη τὰ πουλά κι' ή ταπεινῆ μου ή καρδιά :

μὴ προσευχῆ ἰσῆναι ἔκει ἄπ' τ' ὄστρο ἔκωρα πὸν ψηλά σὸν μόν ἀπὸ πολὺ γλυκεῖα σὸν ἕνός ρόδο εἰσάδια.

ΑΛΕΞ. ΣΙΟΥΡΑ

Πατρίδα μου

ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑ

Πατρίδα μου 'Ελλάδα γλυκεῖα μου πατρίδα, σὸν σῆνα δέν εἶσα πατρίδα καμμά.

'Η θάλασσα ἀπλώνει ἔροσῶλοσση ἀγκάλια και κάθε ἀκρογιαλί χαιδεῖται γλυκά.

Βουνά και λαγκαθία ἀπλώνονται ὡς πέρα, ἔχουτ' τῆς φλογῆρας τοῦ κάθε βοσκοῦ.

Αἰώνια ή δόξα μαζί σου βαδίζε και ὀδηγῆς κλωνῆρια σκορπίζει παντοῦ.

Χριστέ! μὸς τὸ φῶς Σου ὡς μῆνη κοντά τῆς, πιστός παρυστάτης σέ κάθε στιγμή.

Αἰώνια ν' ἀπλώνης, Πατρίδα μου 'Ελλάδα, τῆς δόξης τῆ δόξα σέ ὀλη τῆ γῆ.

Φ. ΚΡΙΤΕΛΛΗ

ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΩΝΕΙ

'Αγία μέρα ζημερῆνει κι' ή μερῆ καρδιά μου πῆς σκρῆτῆ, πῆς κμαρῆνει μέμα μου βαθιά μου.

Λευτεριάς φουσίε ἀγέρι και ψηλά ποὺ κματίζε ή γαλιόζια μας σημαία δόξα ὀθῶνατη θυμίζει.

'Αγία μέρα ζημερῆνει και σὸν νοῦ μου πῆλι ζαναῶσον, ἀθῶνες, νίκες, ναυμαχίες τοῦ Κανάρη.

Σπασοῦν τ' ἄρματῆλεια κι' ή λεβέντρα κλαροτομῆ Μεσολόγγι, Σόλια, Κιάφα, 'Αλαμῆνα και Γροβῆ.

'Αγία μέρα ζημερῆνει, κι' ὡς μ' ἐλάθειε γοντιζέ τ' 'Αγιστοῦ ἕρωτα τὸ μῆμα μέ δωροκλαδα στολιζω.

Γιατί πῆ καλὸ τὸ ζῆρο: 'Η γλυκεῖα μας λευτεριά ἄσ' τὰ κόκκαλα εἶν' βγαλῆμένη τῶν 'Ελλῆνων τὰ ἑρῶ.

ΑΓΝΗΣ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

ΕΛΛΑΔΑ ΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

'Ελλάδα, γῆ τῆς Λευτεριάς καρδιά τοῦ εἰκοσῆνα, τὸ δρόμο κλαίειε τῆς σκλαβιάς μέ χῆρια ματωμένα.

Κάστρο τὸ στήθος στήν νυχή, κορμί, σπαθὶ ντοσφῆρα, ρίχνουν τὸ θῆνατο βροχή φωτιά κι' ἀστροπελάει.

Μορῶς στή μίχη κεραυνός και Ροῦμελη σοφέρα, βογγῆ κι' ἀστράφτετ' ὁ οὐρανός στήν ἄγια τούτη μέρα.

'Υδρα και Σπέτσος και Ψαρῶ, Τριπολιτσά, Μανιάκι, τ' ἄρματα πῆνον τὰ ἑρῶ μπροστὰ χιλιάδες Διάκοι.

Στῆ θάλασσα και στή στεριά περῆνα ή 'Ελλάδα ἀνάστησε τῆ λευτεριά ὀλόχροση λαμπῶδα.

Γιόμισεν ἕλιος τῆν Αἰγῆ, τρανή τ' ἀνθρώποσ ἄρα, κλάτῆν' ὁ κόσμος κι' ή ζωῆ ζηνήχτηεν ή μερῶ.

Πῆθανεν τ' ἄγρια θεριά και βάρβαροι χαθῆκαν, σπῶσανε σῆδρα βαρεῖα, οἱ σκλάβοι λυρωθῆκαν.

Πατρίδα, πῆλι γιορτερά χτυπῆνε οἱ κμαπῆνες, τῆ δόξα φῆνον, τῆ χαρῆ τραγοῦδια και παιδιες.

M. ΚΑΤΣΙΝΗ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

Τ' ἀλόγισα σέ ὀθῶσανε στήν 'Αγία Λαῖρα χῆρα και τὸ τραγοῦδι σου ἔρσανεν ὡς τ' οὐρανὸ τ' ὀστέρα. 'Ελευθεριά ή θῆνατος, τάσαν βουνά και λόγγοι και ὁ Μοριάς κι' ή Ροῦμελη, Μανιάκι, Μεσολόγγι.

Κυμῆτιος περῆσανε σὸν σκλαβῶμένο γένος μέ σῆνα ζανακοῦσθησε τὸν λυρωμοῦ ὁ εἶνος. Στὸς κάμπος και στὰ πλάμα καπῆκορφα στίς ράχες, και στήν εἰρήνη ὀμορφη και στίς σκληρές τίς μάχες, γιγαντωμένη στέκεισι ἀπάνου σὸν κοντάρι μέ τὸ λαοῦ σου τῆν νυχή, μέ τὸ Θεοῦ τῆ χῆρη.

Καλῶβρυτα και Ζάλογγο κι' ὀπου καρδιά κι' 'Ελλάδα σὸν Πισχαλιῶς χιλιάχροση φωτίζε τῆν λαμπῶδα. Σημαία γαλιόλεκη κι' ἄγνη και ματωμένη θά εἶσαι πάντα σῆμβολο στῆ γῆ τῆς ὀδοζομένη.

M. ΚΑΤΣΙΝΗ